

Estratègia i full de ruta de Reagrupament

En els darrers mesos, després de la victòria del 21 de desembre, s'estan posant les bases per al desenvolupament i la consolidació de la República.

En l'escena internacional, les victòries en l'àmbit judicial han estat continuades. L'Estat espanyol cada cop té una imatge més negativa per la seva continuada violació dels drets humans.

La caiguda del totpoderós, fins fa poc, govern Rajoy n'és una prova ben fefaent. L'auge del nacionalisme populista espanyol, violent, extremista o bé el declivi i la corrupció de la monarquia així ho proven.

Per altra banda, l'actuació coordinada dels Presidents Puigdemont i Torra, amb la creació del Consell per la República, i la implementació del Fòrum Cívic i Social per al debat Constituent, són una prova que els efectes de la votació del 21 d'octubre es desenvolupen.

En aquest sentit, Reagrupament proposa al Poble de Catalunya continuar una estratègia i un full de ruta que consolidi una Catalunya lliure, forta i segura.

Aquesta estratègia i full de ruta es compon de dues etapes:

La primera és el desenvolupament del debat constituent a realitzar en els propers mesos, l'objectiu del qual és elaborar una Constitució de Catalunya, com a resultat d'un procés participatiu popular, que hauria de consistir en la realització d'audiències públiques territorials i sectorials, i que fins i tot se'n podrien fer a nivell internacional. El redactat final hauria de ser aprovat bé pel Parlament de Catalunya o bé per una Convenció Republicana formada, de forma paritària, per l'Assemblea de Càrrecs Electes i per ciutadans registrats en el Consell per la República. El temps màxim per desenvolupar aquesta etapa

ha de ser de 12 mesos. Aquest procés haurà de comptar també amb un Consell Internacional de Supervisió, format per tècnics internacionals en processos d'apoderament ciutadà, mediació de conflictes, tant civils com militars.

La segona etapa consistirà en la celebració d'un Referèndum ratificador de la Constitució de Catalunya. Aquest Referèndum serà organitzat bé per les autoritats catalanes, bé per elles conjuntament amb la supervisió internacional d'organismes com el Consell d'Europa o l'OSCE.

Per garantir la plena normalitat del procés referendari, abans, durant i després, caldrà procedir a la retirada de les forces militars, paramilitars i policials espanyoles, de bona fide. Un procés que haurà d'estar monitoritzat per organitzacions civils i militars internacionals. En cas de no realitzar-se aquesta retirada de bona fide, se n'ordenarà el bloqueig i el tall dels serveis bàsics, impedit-ne l'entrada i la sortida de tot tipus de personal, material i serveis.

Lògicament, una ratificació referendària de la Constitució Catalana equivaldrà a la implementació de la Declaració d'Independència aprovada pel Parlament de Catalunya el passat 27 d'octubre del 2017.

En cas de ser ratificada, la Constitució Catalana, entrarà en vigor de forma immediata i es procedirà al control del territori, de les infraestructures bàsiques i crítiques i dels edificis públics civils fins llavors propietat de l'Estat espanyol, que passaran automàticament a pertànyer a la República de Catalunya. També es portaran a terme totes les iniciatives necessàries per al reconeixement internacional del nou estat.

Josep Sort

President de Reagrupament

Sumari

Assemblea de Reagrupament

PÀGINA 2

Partit Republicà (2)

per Josep Felip

PÀGINA 3

L'adéu a les gsaolineres

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 4

Es pot caure més avall?

per Teresa Casals

PÀGINA 5

Municipals

per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

Benvingut sigui Vox

per Manel Salvador

PÀGINA 7

Alfred Bosch

per Albert Aragonès

PÀGINA 8

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

L'Assemblea de Reagrupament decideix ajornar la renovació del conveni amb el PDeCAT

L'Assemblea Nacional de Reagrupament que s'ha celebrat aquest passat diumenge a Barcelona, ha decidit per unanimitat ajornar la renovació del conveni d'associació amb el PDeCAT. Ara mateix, la relació entre la Crida i el PDeCAT està en mans, pel que fa al PDeCAT, de la Comissió de Transició per a l'entesa amb aquest nou moviment i no se sap ni

com ni quan culminarà. Des de Reagrupament pensem doncs, que aquesta renovació no serà possible fins que no sigui clara la posició del PDeCAT envers la Crida Nacional dels Presidents Puigdemont i Torra, a la que Reagrupament ha donat suport explícit ja que encarna els principis i valors propis de l'associació des del seu origen.

El conveni d'associació de Reagrupament amb CDC i després amb el PDeCAT ha estat sempre un suport al projecte independentista dels Presidents Mas i Puigdemont i no tant als seus partits. Per tant, seguint amb aquesta tònica, si el PDeCAT no es posiciona clarament a favor de la Crida Nacional, no serà possible la renovació del conveni.

Partit Republicà (2)

El proppassat dia divuit de novembre, els més romàntics de la causa de la independència catalana, la gent de Reagrupament, vam celebrar la nostra reunió plenària, on ens vam saludar i vam dir-nos, els uns als altres, tot allò en què ja fa anys estem d'acord. Vam dir-nos que estem disposats a tot per aconseguir l'únic objectiu que ens uneix, la independència de Catalunya. Ens vam confabular a actuar com ho hem fet fins ara, amb netedat, discreció, honestedat, treballant, estimant en tot moment i tothora Catalunya, sense necessitat i voluntat de tenir càrrecs públics, sense contaminar... Jo vaig manifestar que la gent de Reagrupament som una mena de sacerdots del procés, uns místics immaculats i la veritat és que això és així... Cap Reagrupat està immers en el fangar pestilent de la corrupció, de la injustícia, de la suficiència, de la desigualtat, en definitiva, tenim comportament republicà, autènticament republicà.

A hores d'ara, tot el que s'ha de dir o s'ha de llegir en relació amb la causa de la independència ja està dit o llegit, fins i tot la sentència que es dictarà als presos polítics catalans ja està escrita i llegida: és la mateixa sentència que van dictar als Presidents Companys i Macià... o al meu padrí, que es va passar cinc anys en el penal de Burgos, d'una condemna a trenta anys de reclusió major i accessòries (ruïna material) dictada per un tribunal militar en el "*procedimiento sumarísimo de urgencia 350/1938*" sota l'acusació de de ser jutge de pau i, per això, condemnat

en sentència inapel·lable de 12 de juny de 1938 per "*adhesión a la rebelión*".

Res diferent de tots i cadascun dels catalans que han patit mort, presó, repressió o exili des que els Borbons ocupen il·legítimament el reialme de la Corona Catalano-Aragonesa..., i, cal que ho tinguem molt present, a nosaltres, a tots nosaltres tard o d'hora, si no ens independitzem de forma efectiva, ens passarà el mateix perquè, amics, no ens enganyem, el delictes no és la rebel·lió, la sedició o la malversació..., el delictes es ser català. Únicament et pots deslliurar de la pena, però no de la culpabilitat, si negues el dret dels catalans a la llibertat, tal com fa el Sr. Borrell i no diguem el tal Rivera.

Som on som perquè el poble ha actuat amb esperit republicà; és a dir, amb alegria, generositat, sense preguntar qui era el que et donava la mà en la via catalana, qui era el company del teu costat que també va rebre les hòsties el dia 1-O, defensant la democràcia i la llibertat, defensant el vot i el dret a l'autodeterminació, tal com ens va passar als que defensàvem les urnes situades al Departament de Benestar a Lleida.

Tot està escrit, tot està llegit, però hi ha molt poc de fet. Sóc de l'opinió que estem en l'esglaó tres d'una escala que té deu graons; també penso que anem bé, en tot cas no anem tant malament, si tenim present, i sempre ho hem de tenir, que davant hi tenim l' "imperi", les restes d'un govern imperial que no ha estalviat cap guerra, cap sofriment, cap mort

a tots aquells que els que han intentat, i en general aconseguit (sortosos d'ells), donar-los, tornar-los el passaport i alliberar-se del jou espanyol.

Perquè hem de constituir o reconstituir, a partir de Reagrupament, el Partit Republicà Català, un partit d'una sola bandera, la quadribarrada? Senzillament perquè només amb un comportament individual republicà que tingui un únic objectiu, la llibertat de la pàtria, la seva independència, aconseguirem tornar a declarar la independència (això no és difícil) i mantenir-la viva, efectiva i executiva..., i això tampoc no és difícil si tots tenim un comportament plenament republicà d'una sola bandera al servei de la Pàtria i del govern legítim de Catalunya. Si els nostres governants (els senyors d'ERC per ser més concrets) continuen amb la seva política de dues banderes per tal d'eixamplar la base, segons diuen, tan sols tindrem confusió i divisió.

El Partit Republicà Català és necessari, ara dintre de La Crida, per governar el país amb valors i principis republicans. Valors i principis que ara tots confonen en no actuar com a República, en no haver-hi cap partit Republicà d'una sola bandera. Nosaltres som el grup i les persones indicades, per la nostra trajectòria, tal com he indicat en l'encapçalament, per reconstituir i dirigir el necessari Partit Republicà Català d'una sola bandera.

Josep Felip

L'adéu a les gasolineres

No us vindrà gens de nou que us parli del canvi climàtic. Tampoc de la necessitat imperiosa que tenim els habitants de la terra de preservar el nostre planeta. Ja sabeu que, si el nostre planeta es va escalfant, i si continua al mateix ritme actual, dintre d'unes poques dècades, la temperatura mitjana ascendirà 2 graus. I ja sabeu que, quan això passi, s'esdevindrà, entre d'altres catàstrofes, que el nivell del mar pujarà dos metres. El que potser no sabeu és que la temperatura de la zona del nostre Mediterrani puja molt més que la mitjana mundial.

Com podem evitar que la temperatura mundial pugi aquests 2 graus Celsius? Doncs disminuint els gasos d'efecte hivernacle. Per assolir aquest repte cal que la humanitat sigui capaç de canviar radicalment el model econòmic de creixement actual. Cal lluitar contra la despoblació, l'abandonament de conreus, la ramaderia extensiva i la manca de gestió forestal. Cal, a més, que la població en general prengui consciència que els models actuals de provisió de serveis, de cultura, de benestar i d'aliments té un cost excessiu que repercuteix directament en el canvi climàtic. Cal per sobre de tot, una nova governança en la gestió de l'aigua.

Hem de ser valents i tirar endavant sense dilació la transició energètica i apostar per les tecnologies netes, assequibles i renovables que ja existeixen, i nosaltres hem de començar a visualitzar un futur sense, per exemple, gasolineres. He posat precisament aquest darrer exemple perquè vull concentrar-me en els substituïts d'aquest combustible fòssil. Si volem que puguin circular vehicles elèctrics per les nostres carreteres (recordeu que ja parlen que, a Alemanya, no es puguin vendre vehicles elèctrics a partir de l'any 2030), cal adequar, entre d'altres, els sistemes d'abastiments d'aquest combustible.

Actualment, al nostre territori, no disposem gairebé de punts de

recàrrega de vehicles elèctrics. La revolució energètica que s'acosta en aquest sector modificarà les tendències dels punts de recàrrega i de les bateries. La tendència és que la bateria esdevingui un magatzem intel·ligent d'energia i una eina en un model de gestió i distribució de l'energia. En l'àmbit dels sistemes de recàrrega, cal tendir a un únic sistema de pagament i de gestió, i integrat amb la resta de sistemes de gestió de la mobilitat.

Cal promoure la instal·lació de punts de recàrrega cada 50 km als eixos de circulació principals del país i 100 km a les carreteres secundàries. A escala local, les administracions hem de promoure actuacions per facilitar la càrrega vinculada en origen o destinació, impulsant que les instal·lacions turístiques locals, els hotels i altres equipaments turístics disposin de punts de recàrrega. També hem de modificar les ordenances municipals o els reglaments d'edificació per forçar que, en els edificis de nova promoció, s'hi instal·lin punts de recàrrega; i promoure una estratègia municipal per fomentar els punts de recàrrega en habitatges, aparcaments, zones empresarials, equipaments, etc. Cal incentivar la incorporació del vehicle elèctric en les flotes de

vehicles d'empreses de distribució o amb activitat logística.

Hi ha iniciatives liderades per Barcelona i l'àrea metropolitana per impulsar el vehicle elèctric de forma col·laborativa entre administracions, sectors empresarials i de recerca, però cal també estendre aquestes iniciatives a la segona i la tercera corona metropolitana de forma coherent amb la realitat funcional de la mobilitat d'escala regional i dels desplaçaments quotidians entre aquestes àrees i el Barcelonès.

També caldrà estar amatents a l'evolució tecnològica d'altres combustibles provinents de fonts renovables i netes, com l'hidrogen. Recordeu que els coets que envia la NASA estan propulsats amb aquest combustible. Personalment, em fa la impressió que l'hidrogen (ja sigui en motors de combustió similars als de la gasolina, o bé amb piles d'hidrogen, que converteixen l'energia en electricitat) té més possibilitats per esdevenir, a la llarga, el combustible més comú.

Josep Ramon Soldevila

Es pot caure més avall?

Costa triar, entre els fets que es van esdevenint dia rere dia al govern de l'estat espanyol, quin és més significatiu per exemplificar la magnitud de la degradació a la qual han arribat des del punt de vista polític i moral. Se'm fa molt difícil d'entendre com gosen amagar als ciutadans, que els han permès ser diputats amb el seu vot, la desfeta, la degradació constant del sistema parlamentari espanyol i de la democràcia.

Si no patíssim profundament les conseqüències del desgavell de la justícia, podríem fins i tot fer algun acudit en relació amb el premi que el jutge Llarena ha rebut per la seva independència a l'hora d'impartir justícia. Consta que en rebre el premi va ser llargament ovacionat per magistrats del Tribunal Constitucional del Suprem, en presència de la ministra de Justícia Dolores Delgado. Francament, tal i com estan les coses l'adjudicació d'aquest premi és més aviat una provocació. Serà interessant conèixer l'opinió d'Europa...

Hi ha nervis. Espanya no viu el seu millor moment. Europa no veu clars els números dels pressupostos d'en Pedro Sánchez, rebaixa les expectatives de creixement per a Espanya i li va recordant una vegada i altra que els drets humans a l'estat no estan prou reconeguts...

Però, acostumats com estan a creure's el melic del món i a actuar amb impunitat, un senador del PP, el senyor Cosidó, director general de la Policia, imprudent i usuari de les noves tecnologies va reenviar un comprometedor *whatsapp* als senadors del seu partit. Francament, amb la seva actuació ens fa dubtar del coeficient intel·lectual dels membres del Senat... però, sigui com sigui, el mal ja està fet. No sé si és més fastigós el contingut del correu o els intents d'amagar el cap sota l'ala i fer veure que plou...

Foc nou, s'ha de fer foc nou. La major part de la ciutadania catalana no té confiança ni en la capacitat del govern de l'estat per revertir la situació, ni amb la seva capacitat per fer front al deute esgarrifós que impedeix fer les polítiques que convenen a la gent, ni

amb la voluntat del govern de l'estat per resoldre el conflicte entre Catalunya i el govern d'Espanya.

Aquest és el marc on s'han de desenvolupar els judicis dels nostres representants polítics i socials, empresonats injustament. Tot fa pensar que no volen aplicar justícia, volen castigar, escarmentar l'independentisme i els independentistes. No renunciem a cap dels nostres objectius. Exigim justícia. Exigim un judici públic amb observadors internacionals. Volem guanyar aquest judici perquè estem convençuts que votar no és cap delictes i que les discrepàncies polítiques no s'han de resoldre per la raó de la força sinó amb la força de la raó.

Teresa Casals

Municipals

Falten uns sis mesos per a les eleccions a tots els municipis de Catalunya, i parlarem de Barcelona. I quin panorama municipal se'ns presenta? Pensem: aquestes eleccions vénen marcades amb tot d'incògnites per causa del moment polític que sacseja el nostre país. Tenim partits que, àvids de poder, voldran guanyar les eleccions de totes maneres, emprant tots els mitjans il·legals, de guerra bruta, com ho han fet manta vegada. Utilitzaran la seva premsa, la seva TV, la ràdio i tots els mitjans de xarxes socials que els són afins, per sortir-ne vencedors.

En les últimes eleccions al Cap i Casal, les clavegueres de l'estat espanyol van actuar per desacreditar la part que van considerar que guanyaria, amb mentides de comptes a l'estranger, que van fer que al Sr. Trias li faltés 15.000 vots per ser la persona més votada.

El programa de la Sra. Colau prometia unes actuacions de millores socials, com habitatge per a tothom, que ha resultat ser una fal·làcia, ja que cada cop hi ha més desnonaments i gent al carrer, sense estatge i passant penúries. Això sí, s'han fet quilòmetres i quilòmetres de carril bici per al jovent, poc utilitzats quasi tots ells, i amb el perill que significa per a la gent gran, per als pares amb criatures i per a les persones que volem passejar tranquil·lament. Però el

verb de la Sra. Colau és ric en promeses i pobre quant a realitats. Barcelona resulta ser un caos en tots els aspectes.

Tenim aquesta vegada un nou actor, en Manuel Valls, que de la mà de Ciudadanos, ens prometrà tots els avantatges de ser una ciutat polida, neta de manters, de narcopisos i de delinqüència. Tindrà la seva quota de vots, sens dubte. La ciutadania estem tips de robatoris a les cases, al metro, al autobús, al carrer...

El Partit Popular, amb aquest panorama, hi podrà aportar poc, com hem vist últimament: només li resta menjar-se les engrunes.

Les CUP'S, com sempre, no sabem què faran: potser sí, potser no, s'ho estan rumiant.

El PSC per més que s'hi esforci, seguirà el camí de les últimes eleccions, tenen mala peça al teler. Hi haurà partits nous, com el que liderarà en Graupera, però el més calent és a l'aigüera.

El partit que juga fort aquesta vegada és ERC. Presenten un candidat amb pedigrí, ve de família d'alcaldables, i això a la gent de Barcelona els agrada. Tenen bon record del canvis que varen representar els Jocs Olímpics per a la ciutat.

I el PDeCat? Com s'ho farà? La meua opinió és aglutinar gent de la Crida, més els que varen votar el Sr. Trias l'última vegada, i tot sota les sigles de Junts X Catalunya; llavors és podrà fer el gruix de vots necessaris. Sense oblidar allò important, el lideratge d'una persona amb carisma i de caire sobiranista. Em consta que estan treballant el tema.

I mentrestant tenim el nostres líders a la presó i a l'exili: segur que tindran coses a dir. Deixem temps al temps.

Pilar Altarriba

Benvingut sigui Vox

El partit emergent Vox és un partit polític espanyol i espanyolista radical, nascut el 2013 i posicionat com a màxim exponent de l'extrema dreta populista. Es va presentar a les eleccions europees de 2014, quedant onzè amb 246.833 vots (un 1,56% del total) sense aconseguir representació. A les eleccions autonòmiques del 24 de maig de 2015, Vox es va presentar en nou comunitats autònomes de les 13 a les quals se celebraven eleccions; no obstant això, no va aconseguir representació en cap, obtenint els seus millors resultats a la Comunitat de Madrid, amb 37.043 vots (un 1,17% del total).

És un partit que, en el seu manifest fundacional de 2014, advoca fonamentalment per la defensa de «la sacrosanta unitat de la Nació espanyola, pàtria comuna i indivisible de tots els espanyols», la recuperació de protagonisme internacional malgrat coquetejar amb diferents partits europeus gens proclius a l'uropeisme i a l'euro, l'abolició de les autonomies amb la total recentralització de tots els serveis públics i la protecció a la família. Posteriorment s'observa una radicalització ideològica que ha enfortit el partit en confluència amb altres factors com el seu rol d'acusació particular als diferents procediments judicials engegats contra polítics catalans de dretes i d'esquerres participants

en el Procés, la polèmica al voltant de l'exhumació de les restes del dictador Franco i la dinàmica d'outbidding entre el PP i Cs que ha introduït l'espinoso tema de la immigració dins el debat polític. Ha considerat el recent i reeixit acte de Vistalegre com una il·lusionant fita per a la ultradreta espanyola, que no aconseguia un nivell de convocatòria comparable des dels anys de Fuerza Nueva del traspassat notari Blas Piñar. En el seu missatge, Vox ha inclòs elements islamòfobs, nacionalisme centralista a ultrança, rebuig radical a l'avortament i propostes econòmiques de signe liberal i aferrissadament antiindependentistes –tema pel qual els seus dirigents senten una malaltissa obsessió–. Ha estat descrit alternativament com «nacionalista i neoliberal» i inequívocament xenòfob sense complexos –els espanyols primer, diuen–, com «un dels pocs partits d'extrema dreta feixista pura i dura a l'Estat espanyol».

Ara, segons tots els mitjans d'informació, és pràcticament segur que Vox pensa presentar-se a totes les properes eleccions. Doncs bé, encara que costi creure-ho, respecte a las eleccions generals i a les autonòmiques –les europees i les municipals són una altra pel·lícula– sobretot a Catalunya, la participació de Vox beneficiarà l'independentisme i, a tot

l'Estat espanyol també als partits d'esquerra, atès que, degut a l'emprenyament regnant entre la ciutadania en contra dels partits tradicionals d'àmbit estatal pels nombrosos casos de corrupció, la formació de l'extrema dreta espanyola arrebregarà un munt de vots a totes les circumscripcions que es presenti –alguns experts calculen que entre tres-cents i quatre-cents mil en total–, i com que les circumscripcions són tancades i, llevat el cas de Madrid, és pràcticament segur que en cap obtindrà un sol diputat, tots aquest vots s'hauran perdut pel forat de l'aigüera. Vots que, de no presentar-se Vox, sens dubte, la major part haurien anat a parar a les candidatures dretanes del PP o de Cs –pràcticament cap hauria anat a parar a l'independentisme o a l'esquerra– la qual cosa equival a dir que, a causa de la participació de Vox a les eleccions aquests partits dretans obtindran menys vots i, conseqüentment, menys diputats. I això, a qui afavoreix? Està clar que dintre de l'àmbit català als partits independentistes i a tot l'Estat als partits de l'esquerra. Doncs apa, benvingut sigui Vox i endavant!

Article publicat al Diari de Girona l'1 de novembre de 2018

Manel Salvador

Alfred Bosch

El pasat divendres 23 de novembre, n'Alfred Bosch va ser nomenat Conseller d'Acció exterior amb l'encàrrec del MHP Torra que faci de veritable Ministre d'Afers exteriors de la República Catalana, en substitució de n'Ernest Maragall. Bé, de fet, ha estat un intercanvi de cromos dins de la mateixa ERC. Bosch havia estat escollit en unes primàries per ser el candidat d'ERC a l'alcaldia de Barcelona, però sembla que en Junqueras va preferir passar-se les primàries per el folre i nomenar en Maragall candidat. Una autèntica "renovació" generacional i radical..... Aquest personatge, en Bosch, porta molts mals records a tots els reagrupats. Va fer el salt a la política, de la mà del seu amic Oriol Junqueras, quan aquest va ser nomenat president d'ERC, per encapçalar la candidatura a les eleccions a les Cortes Espanyoles del 2011. En aquelles eleccions, ERC acabava la trista i penosa etapa dels tripartits i estava en el seu punt més baix de popularitat i d'intenció de vot pel que respecta a l'electorat, després d'aquella totalment oblidable i desastrosa època, recordem-ho, on van fer president de la Generalitat el gran estadista Montilla. De les etapes més fosques de la Generalitat post-franquista. En el currículum d'en Bosch hem de dir que va ser portaveu de Barcelona Decideix, organitzadors de la consulta del 10 d'abril del 2011 a Barcelona i membre del secretariat nacional de l'ANC. Reagrupament es va coaligar amb ERC i els

independents de Catalunya Sí, independents però un xiringuito d'ERC, per anar junts a les eleccions espanyoles del 2011. ERC necessitava netejar el tristíssim passat dels tripartits i Reagrupament va trobar una bona excusa per poder sortir una mica del seu ostracisme a què ens abocava la total manca de protagonisme que ens donaven els mitjans de comunicació, afins al règim de Convergència i Unió. Aquella campanya, que molts vam viure com a candidats, va ser molt intensa i, personalment, vaig veure com la gent n'estaba farta d'ERC, però el plus que donàvem la gent de Reagrupament, els tornava la il·lusió. Vam treure 3 diputats. El mateix resultat que a les eleccions anteriors havia tret ERC. Per tant, no van notar el desgast, gràcies a la nostra presència. En aquella llista, el candidat per Girona havia de ser en Quim Torra, però ERC va preferir posar la Teresa Jordà

per davant d'ell. I la número 4 per Barcelona era l'associada de Reagrupament, la Dra. Ramona Vergés. A més a més, l'incansable e inoblidable Dr. Broggi era el nostre candidat al Senat. Van ser les eleccions on Reagrupament ha estat més a prop de treure representació. La tasca d'en Bosch al Congreso, diguem-ne que no serà recordada per la seva feina ni iniciatives. El mal record per part dels Reagrupats ve perquè el juliol del 2014 va ser escollit per part d'ERC com a candidat a les municipals per Barcelona. La X legislatura del Congreso va finalitzar el 27 d'octubre de 2015. Hagués estat lògic que, un cop nomenat candidat per l'alcaldia, deixés l'escó del Congreso, i dedicarse a les municipals, tal com ha fet en Maragall ara, però si hagués deixat l'escó, hauria entrat la següent candidata, en aquest cas la reagrupada Ramona Vergès, i això ERC no s'ho podia permetre, que Reagrupament tingués un altaveu, encara que fos a Madrid. Per tant, que va fer l'amic Bosch?, aguantar l'escó a Madrid fins al final de la legislatura, per no haver de donar-lo a Reagrupament. Ara ja no surt a la web del Congreso, però recordo mirar la presència d'en Bosch durant aquell últim any i mig de legislatura i va ser totalment esporàdica. Bé, els presento el nou Conseller d'Acció exteriors.

Albert Aragonès

Vida de pres polític

Joaquim Forn, *Escrips de presó*, Barcelona: Enciclopèdia catalana, 2018.

El conseller d'Interior del govern del president Carles Puigdemont, Joaquim Forn, ha publicat un dietari dels primers mesos que ha passat a la presó. És un llibre ben escrit, que conté anotacions vinculades a la quotidianetat d'algú que ha rebut el càstig injust de la repressió antidemocràtica aplicada pels poders públics de l'Estat espanyol (del Govern al Senat, de la Fiscalia al Tribunal Suprem o l'Audiència Nacional). Cronològicament, el llibre abasta des del seu ingrés a presó, el 2 de novembre de 2017, fins al 9 de juliol de 2018, en què és traslladat de la presó d'Estremera a la de Lledoners, a Sant Joan de Vilatorrada, on encara es troba ara. Ja acumula, doncs, tretze mesos d'un empresonament que rebutgen i condemnen no tan sols la majoria de la societat i institucions catalanes, sinó també organitzacions internacionals com Amnistia Internacional, l'Organització Mundial contra la Tortura, diversos premis Nobel de la Pau, nombrosos dirigents polítics de l'escena internacional, especialistes en dret penal de l'Estat, etc.

El llibre combina el relat de la intimitat de la vida i els pensaments de Forn empresonat amb consideracions sobre la vida pública i política del país: la necessitat o no de formar govern; la intolerable ingerència del Tribunal Constitucional i el Suprem en l'elecció del president de la Generalitat; l'empresonament del president Puigdemont a Alemanya; l'episodi de les gravacions de la vida dels presos polítics a l'interior d'Estremera, etc. D'aquesta manera, el llibre esdevé un registre dels esdeveniments de la nostra vida pública, dels quals a vegades el lector ja coneix el desenllaç en el moment de llegir-los. Això permet que el lector avalui l'encert o el

desencert de Forn, però sobretot que hi observi la seva evolució. Aquesta evolució determina que el conseller empresonat comenci fent comentaris que el lector actual considerarà gairebé ingenus ("el Suprem ha de ser, a la força, garantista. És una institució judicial seriosa, la culminació solemne de tota una carrera, i el jutge Llarena té fama de persona discreta i raonable i, a més, és un bon coneixedor de Catalunya. Tot plegat ha de jugar al nostre favor") fins a arribar a constatacions de la crua realitat ("Cada cop soc més conscient que davant la justícia espanyola, hi tenim ben poca cosa a fer").

Pel camí, en el llibre surten retratats alguns personatges amb tota la seva indignitat. Per exemple, Miquel Roca, un polític que avui ja podem considerar molt nociu per al nostre país, el qual és capaç de visitar Forn per a dir-li que "qualsevol declaració o mostra de radicalitat que arribi de Brussel·les no ens ajuda gens, als empresonats". Es pot ser més desagradable, mala persona i mal advocat? Des del punt de vista jurídic, què tenen a veure uns fets passats amb les manifestacions o actuacions que, per exemple, dugui a terme el president Puigdemont, amb posterioritat? En canvi, el mateix Forn acaba posant de manifest la importància

tant de les actuacions que emprèn Puigdemont i els exiliats, com les dels empresonats:

Aquí no n'hi ha que ho han fet bé i d'altres, malament. No n'hi ha de millors o de pitjors. Tan sols hi ha polítics empresonats o exiliats davant l'acció d'un Estat que ha optat per la repressió quan els catalans els hem plantejat la voluntat de decidir el nostre futur de manera lliure, democràtica i pacífica.

A la presó, Forn ha aprofitat per llegir força i la llista de llibres que hi llegeix és remarcable i eclèctica: Michel Houellebecq, *Plataforma*; Gabriel García Márquez, *Cien años de soledad* i *El coronel no tiene quien le escriba*; Jean Giono, *L'home que plantava arbres*; Saint-Exupéry, *Terra dels homes*; John Carlin, *El somriure de Mandela*; Josep Pla, *Fer-se totes les il·lusions possibles i altres notes disperses*; Stefan Zweig, *Nit fantàstica*; Marisa Madieri, *Verd aigua*; Monika Zgustova, *Vestides per a un ball a la neu*; Panait Istrati, *Kyra Kyralina*; Emmanuel Carrère, *Limónov*; José Tolentino [no en diu el títol]; Marcos Ana [només en diu que és dirigent comunista de la Joventut Socialista Unificada]; Albert Camus, *La pesta*; Anthony Munday, *Sir Thomas More*; Aurora Bertrana, *Paradisos oceànics*; Toni Orensanz, *L'òmnibus de la mort: parada Falset*; Éric Vuillard, *L'ordre du jour*.

Som davant d'un llibre viu de lectura àgil, que costa abandonar fins a enllestir-lo i que conté reflexions morals molt notables que ens parlen de la dignitat d'una persona empresonada contra tota justícia: "El més complicat de la presó és que, per força, no et queda cap altre remei que conviure amb tu mateix. No pots fugir de tu." Cap al final, Quim Forn ens recorda des de la presó allò que no s'ha d'oblidar mai: "ara sé que les petites coses són tan importants com les grans causes, per nobles que siguin." No deixem de treballar perquè ben aviat Forn pugui gaudir de totes les coses, petites o importants, en plena llibertat. La seva llibertat serà la nostra.